

Ф.К. “Бежанија”

У књизи Зорана Матијашевића, која је издата 1996. године поводом прославе “75 година фудбала у Бежанији”, између осталог пише:

...и већ у септембру 1921. године после „добре утренираности“ одиграна је прва пријатељска утакмица са ФК „Францтал“. На жалост на тој утакмици наш „Соко“ (то је био првобитни назив клуба) није имао добре голгетере и изгубио је са 1:0...

Познат је састав тима који је одиграо тај први меч у историји клуба:

На голу је био Мијатовић Милорад, бекови су били Вујић Веселин и Јовановић Зоран. У халф линији су играли Рашковић Никола, Милер Франц и Селаковић Радослав. Они, задужени за голове били су Јовановић Бранко, Савичевић Стеван, Мацура Берислав, Милер Вили и Мачвански Михаило. Поред ове поменуте једанаесторице, наредну деценију играли су и Берислав Јовановић – Бајин, Дозет Жика, Мачвански Никола,, Петровић Лазар...

Веселин Вујић (1906-1995)
један од оснивача клуба

Најстарији снимак из 1925. године

Први тим из 1947. године

Почетак градње стадиона
иза бежанијске цркве
1953. године

Легенде Ф.К. “Бежанија”

Милан Кајалић - Кајгана (1939)

За први тим наступао 25 година и по броју одиграних утакмица и броју постигнутих голова остао је недостижан. Познати су његови голови из слободних удараца, нарочито са велике даљине, али и силина његовог ударца. Љубитељи фудбала и његови саиграчи сећају се многих невероватних голова, такорећи из „мртвог“ угла. Најбољи је голгетер свих времена (преко 10 сезона је био најбољи стрелац).

Богдан Малешевић – Боја Инђијин (1920-1987)

Најбољи голгетер клуба у време такмичења у Сремској лиги. Висок, робустан, изузетно грађен, играо је изванредно главом и имао је страховит ударац са обе ноге. Играо је три године за земунско „Јединство”

Слободан Кокотовић – Коке (1926)

Одликовао се изванредном техником, великим радијусом кретања, добрим шутотом и одличним прегледом игре. Био је прави везни играч, који је својим саиграчима стварао шансе, а знао је често и да постиже голове. Једну годину је играо у београдском прволигашу „БСК-у“, а три године у земунском „Јединству“. У сезони 1958/59 био је тренер првог тима „Бежанија“

Никола Белановић - Мајстор (1913-1978)

Цео свој фудбалски век провео је у Бежанији. Био је изузетно пожртвован и борбен и за њега није било изгубљене лопте, али је био темпераментан и склон инцидентима. По завршетку каријере дуго је био у руководству клуба

Недељко Милосављевић - Чикица (1919-1981)

И он је цео свој фудбалски век провео је у Бежанији. Био је изузетно пожртвован и борбен и за њега није било изгубљене лопте, али је био темпераментан и склон инцидентима. По завршетку каријере дуго је био у руководству клуба

Слободан Нешковић – Караслан (1922-1981)

Био је то “All Round” играч, кога би сваки тренер пожелео, јер је подједнако добро играо бека, центархалфа или крило. Био је левак, добро је играо главом и био веома борбен. 18 година је био поуздан члан фудбалског тима. И када је престао са активним играњем, често се појављивао на ревијалним утакмицама и подсећао навијаче на “старе дане“

Раша Ђурђевић (1923-1976)

Играо је најчешће на месту леве полутке и био изванредан техничар. Био је, такође, одличан дриблер, кажу да је „његова лопта имала очи“. Играо је до своје 33. године и био је члан незаборавног триа Коке, Боја и Раша. У екипи која је харала у Сремској лиги (1946-1952)

Милорад Марковић – Буда

Био је изузетно борбен и пожртвован играч. Снажан и стабилан са солидном техником могао је да игра скоро сва места у тиму, али је најчешће играо на месту халфа и крила.

Раша Лазар Рашковић – Лазица

Најчешће је наступао на позицији халфа. Био је коректан играч, који у игри није користио своју снагу, већ своју интелигенцију. Карактеристично је то да је избегавао да лопту удара главом.

Берислав Королија – Беља (1924-1975)

Био је то господин у копачкама. Недовољно брз, али је играо интелигентно и противника је надмудривао „читањем“

Зоран Зековић (1928-1995)

Веома млад је изборио место у чувеној генерацији (Боја Инђијин, Раша, Коке, ...) и био члан стандардне једанаесторице. Био је изузетно брз, имао одличан центаршут, а често је постигао и голове.

Мирослав Умичевић

Главне одлике су му биле добра позициона игра, одлична игра главом, али и велика борбеност. Поседовао је добру технику, прецизан пас, а имао је и изузетну стартну брзину. Годинама је био стуб одбране, ретко када пружајући слабе партије. Једно кратко време био је и тренер подмлатка.

Милован Стењанин - Коркан (1932)

Најчешће је играо на позицији халфа, а по потреби и на крилу. Одликовала га је солидна техника, велика борбеност, фер и коректна игра. Био је то играч онижег раста, али је то надокнађивао својим залагањем и поштеним приступом игри.

Ђорђе Милосављевић (1934-1988)

Већ са 16 годна заиграо у првом тиму у чувеној генерацији (Малешевић, Кокотовић, Ђурђевић...). Играо је све до 1963. Имао је изванредну технику, брзину, дриблинг, велики радијус кретања. Сигурно је био највећи таленат кога је имала Бежанија

Воја Манојловић-Врач

Дебитовао 1951. и играо десет сезона. Најчешће на месту халфа и био је веома борбен и захвалан играч. Још као активан играч био је биран у управни одбор клуба, а био је благајник, подпредседник...

Бранислав Кајалић-Бане дебели (1935)

Играо је најчешће на месту полутке, али и центарфора, и био је изванредан везни играч, доброг шута и одличне технике. Имао је добар дриблинг често је постизао голове. Био је успешан тренер млађих категорија а водио је и први тим.

Пуниша Мркић (1936)

Лепо грађен, био је фудбалер великих могућности и један од најбољих који су играли у Бежанији. Имао је солидну технику, велики радијус кретања и могао је да игра свако место у тиму, а најбољи је био у шпицу.

Светозар Батос-Лукави (1939)

Онижег раста, са можда мало вишка килограма, али одличан везни играч са изванредним пасом, чинио је убојити тандем са голгетером Кајалићем. Имао је непредвидиве акције, а не ретко је постизао голове.

Бранислав Туцаковић-Туцак

Играо је на месту бека и центархалфа. Имао је одличну технику и солидну игру главом, али је био недовољно брз. Ипак, био је поуздан одбрамбени играч, борбен и одликовао се фер и коректном игром.

Слободан Лаушевић –Ламбета (1940)

Херкуловски грађен, брз и продоран. Тако робустан, био је опасност за противничке голмане, па је у три сезоне био најбољи голгетер.

Ђорђе Милојевић-Балави (1940-2003)

Био је лепо грађен и имао добре физичке предиспозиције па је могао да игра на више места у тиму, али је најчешће играо на позицији бека. Остао је упамћен као играч са веома јаким ударцем, тј. веома далеко је испуцавао “бековску” (у противнички шеснаестерац)

Јовица Јездић (1941)

Играо у пионирима и подмлатку, у време када су омладинци ФК “Бежанија” били у лиги са Ц. Звездом, Партизаном... За први тим је наступао до 1966. године. Имао је одличну технику и играо је подједнако добро бека, центархалфа или халфа.

Душан Матијашевић (1943-2007)

Пуних 11 сезона играо за први тим на разним местима у екипи. Био је “ALL ROUND” играч, а такви играчи су увек добро дошли тренерима. Брз, лепо грађен, али помало крут, ипак знао је да се често упише у листу стрелаца. Био је веома успешан тренер млађих категорија, а водио је и први тим.

Константин Белановић-Којица (1944)

Играо је углавном халфа и био један од најпоузданијих и најсигурнијих играча. Поседовао је одличну технику и изузетну борбеност. Био је оштар играч, али и склон инцидентима, па је често бивао кажњаван. Био је изузетан тренер млађих категорија.

Стеван Кузмић-Пишта (1944)

Био је одличан голман, али подједнако добро је играо бека или центархалфа. У сезони 1963/64 играо је стандарно у халф линији, а 1965/66 био је стандардни голман првог тима.

Миомир Јовановић-Главоња (1944)

Био је најбољи играч подмлатка, па је са 17 година играо за први тим. Имао је “урођену” кондицију, велики радијус кретања, дриблинг у покрету и изврстан ударац левом ногом. Одскакао је од своје генерације, али је кубурио са “стакленим” коленима, па га је то омело за више домете.

Зоран Матијашевић (1945)

Наступао 11 сезона за први тим, са одличном техником и са фантастичним смислом за игру без лопте. Одличан пријем лопте, волеј ударац левом и десном ногом као и осећај за гол (стално бивао у шанси). Био је голгетер првог тима у сезони 1968/69 и 1969/70 и после легендарног Кајгане постигао највише голова у ФК “Бежанија”.

Раде Кокановић (1945)

Играо је у подмлатку, а као веома талентован млади фудбалер, са 17 година је почео да наступа за први тим ФК “Бежанија”. Одликовао се изузетном борбеношћу, одличном техником, али пре свега интелигентним постављањем у игри. Играо је у екипи 1966/67, која је остварила пласман у БГД зону.

Ђорђе Милосављевић -Ђоша(1947)

Играо је на месту левог бека. Имао је солидну технику, није био груб играч и ретко је кажњаван. Његова озбиљна игра је импоновала, није тежио егзибицијама и био је веома поуздан.

Слободан Рашковић-Цвек (1950)

Као бек је играо на најмодернији начин, имао је изванредан бег по крилу и солидан центаршут из кога су често постизани голови. Познат је био и по извођењу аута (доста далеко је могао да баци лопту). Као задњи играч (због своје елегантне грађе подсећао на Бекенбауера), брз и оштар био је веома поуздан.

Бранислав Умичевић-Банана (1956)

Робустан, са солидном техником играо је подједнако добро у одбрани и навали. Био је срчан и бескомпромисан борац. Имао је добар шут и сјајну игру главом, као и истанчан осећај да постигне гол

Спортски радници

У дугој историји клуба било је много спортских радника, који су се несебично ангажовали, и свако од њих је описан у књизи “75 Година фудбала у Бежанији”.

Овде (због малог простора) помињемо само неке.

Небоја Белановић
играч, тренер и
председник

Петар Рашковић-Муња
играч и
дугогодишњи секретар

Миле Милосављевић-Штука
голман и дугогодишњи “техничко”

Миле Гајић
дугогодишњи
члан управе

Ива Стајић
члан руководства,
секретар

Светозар Зековић
секретар

Ива Биров
играч,
члан руководства,
секретар

Лазар Ковачевић
дугогодишњи секретар

Успешни председници клуба

Ђорђе Кајалић (1932)

Фудбал је играо у подмлатку. Дуго година је био у најужем руководству, а од 1973-1977 је био председник. Може се рећи да је поред Бошка Шљивара Тенте био један од највећих ентузијаста у историји клуба.

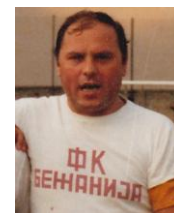
Богдан Стајчић-Бомбаш (1938)

Био је капитен у подмлатку и неколико сезона је играо за први тим. У време док је био председник, направљен је травнати терен, постављени рефлектори и први пут су обављене припреме ван места боравка...

Богдан Цаковић (1938)

Био је председник клуба 1978, али треба рећи да је стално био уз клуб. Као познати човек из привредног и јавног живота Београда успевао је увек да помогне свом клубу, нарочито онда када су многи дизали руке и напуштали рад у управном одбору.

Милош Цаковић (1945)

Био је председник клуба од 1982-1985. Играо је у пионирима Бежаније. Као економиста, посветио се побољшању материјалне ситуације у клубу и у томе је имао запажене резултате.

Ђура Драгичевић-Ђура пекар

Био је скоро 10 година на функцији председника клуба у време кад је Бежанија играла у Сремској лиги. Један је од највернијих навијача Бежаније, чије је утакмице пратио све до своје смрти.

Рада Поповић

Био је председник клуба 1964. године, па поново 1966/67 у сезони кад је клуб, до тада, постигао највећи успех, пласман у београдску зону. Овај тих и миран човек несебично се ангажовао, као стари Бежанинац, имао је заслуга за успешан рад и развој клуба.

Лазар Драгичевић (1894-1962)

Био је то имућан земљорадник из Бежаније, који је био интеллигентан, педантан и веома гостољубив човек и прави кавалер. Био је први председник клуба (од 1921. до 1932.). Помагао је клуб куповином опреме, дресова, копачки и лопти. Често је организовао после одигране утакмице, о свом трошку, вечеру за све играче домаће и гостујуће екипе.

Овај чланак из “Спортског журнала”, говори о сећању на златне београдске фудбалске дане којих одавно више нема у главном граду:

ПОКРАЈ ЦРКВЕ СИЈА, БЕЖАНИЈА

ФУДБАЛСКИ БЕОГРАД КОЈЕГ ВИШЕ НЕМА ИЗ ПЕРА ДОАЈЕНА СПОРТСКОГ НОВИНАРСТВА МИЛАНА СИМИЋА

Ко је све, када и од кога гојом брине, нам историје бежао крај Турчиња и осталим злућинама на месту које се с почетка 18. века почело споминати као Бежанија, није на спортском хроничару да истражује, тек једно је сигурно од лопте се није бежало у лентом сремском селу на месту крај Перине баре. Напротив, већ негде по окрсају Првог светског рата, тамо где ће пола века касније наскрљати бетонски коловог новобеоградског „Блока 63“, коначно испуштају традиционална станишта хлађања, сушава и паљења, бежанијске бедарне и задувна омадина, скупљали су од чворовитих летиња две ститиве оивичени терени плућном и дубоким браздом. Шкеле-спери и центар неправилног „астикаси“ су носили траву сиром по замашленој ливњи.

Било је то септембра 1921. али су потомци марширало, човјаци и колачи домаћини, за играчким напад, лопти, јурели и знамо прело околином сокацима крај којих су се, испод дрворежа дудина, на куптама и реновираној формираној итуде „лавирике“ групе. Тог септембра одиграо је и прва права утакмица пред бројним утакмицама међанцима и вишеиним домаћинима, клуб је тада назван „Сова“, а противник је био

Јовановића, Рањковића, Сестловића, Савићевића и остале сремачке фудбалске шпотице.

Ни током НОБ-а, упркос томе што су били под влашћу НДХ, и морали да клуб пресекут у ХИФК, фудбалери из Бежаније нису престајали да трче за лоптом. Напротив, често су изазивали на мегдан немачким и фолксдојферским клубовима и често их победивали уз велику подршку мештана. После једне прескоје победе, над селом се надвио још веће зло окупатора, па су у напуштене отишла седишта-стајнице играча, одакле се готово половина није вратила.

После рата терен у Периню бари није могао више да се користи јер су општа мирна 1948. одлучили да ту изграде штале за пољопривредни комбинат, па је коришћен терен у крају званом Бара Хрватича. Због жеље да ставио буре у центру јавила се мисао да то буде локација између надалеко познате цркве и Бежанијске косе. Била је 1951. када је радном акцијом мештана, изграђен данашњи стадион. Тако већ јуно један поред другог, имамо два храма: Бежанијску цркву и фудбалски храм – записао је у драгоценој клубској монографији Зоран Матијасевић, некадашњи вишегодишњи голгетер Бежаније.

КЛУБ НАСЕЉА

Клуб који ће најесно обележити десет деценија постојања, постаје отаџа све некадашњи фудбалска станица Срема и Београда. А да је ФК Бежанија постао клуб насеља, најбоље се види по томе што су трајно некадашњи играчи остали

ИЗНИКЛИ ИЗ ПЕРИНЕ БАРЕ: Екипа Бежаније средином десетих: Умичевић, Новаковић, Коктовић, Сауљеско, Јурановић, Туцаковић, Милосављевић, Кајалић, Стаматић, Стајић, Батос

ме фудбалски Београд већ деценијама прекозале Бежанију и без кога би клубска историја била сиромашнија за њену најчешћу и највише страстну. Плаху клубске капицера скренуо је већ као пионер, па је за непуних 15 година регистрован за подмладак у коме се наметнуо четири и неодранимим головама. Омадници Бежаније су 1957. изборили пласман у Прву лигу Београда, а Кајалића је као средња упатило више од петостотина голова. Са специјалним лекаром предлогом заиграо је за први тим и у њему остао до 1982. године – пуне две и по деценије.

КАЈАНА КАО БОРА КОСТИЋ

– Кад кажем в’бори „Где си мајстор“, он ми пред свима одговори: „Ти си мајстор ја сам само пошталтирер сам играч Звезде“. Није мања, платили су ме се голмане не само због силне шута, него и због тога што сам голове најчешће постигао на „мртвој глави“ и кичме

БРУЈИ ЧАРШИЈА ОД ЗАХАРА

Међу бројним занесеницима којима је фудбалска Бежанија на срцу, је и популарни композитор Милутин Поповић, Захар. Познати терски на ЦД, са још тројицом испицао из екипе, снимно независни голгетер Милан Кајалић Кајана, као вокални солиста у пратњи своје две унуке.

– У оркестру који и данас забавља госте у једном београдском ресторану, поред мене ту су још Радовановић Рича, затим доктор наука и школовани музичар Јовић Дебели и Цвијетковић Нецир. Репертоар нам је разнолик, али увек смо најчешће волели да певемо композицијама из Сурчина, Јакова, Београда, Батајнице када их победимо, а они су трајали у одласку на посао у ИМТ, морају да заобилазе Бежанију у широком луку – шететски добаје Кајалић.

Мали фудбал

Бежанинци су увек били и “мајстори” малог фудбала. Надалеко је била чувена екипа “Сантос”, која је освајала многе турнире. Али, ту су биле и екипе као што је “Змај” (а интересно је да су сви њени чланови били из улице Лоле Рибара), затим екипа “Гробари”. Касније су се појавиле бежанијске екипе “ССО Бежанија”, “Жонглери” и “Докторове бебе”, које су освајале највеће турнире.

“Гробари”

Стоје:
Сердар лево и
Лукић десно

“Змај”

Павловић, Б. Јовановић, Новаковић, Ф. Пилер,
П. Пилер, М. Јовановић и Јањић (Жоле)

Мајстори малог (али и великог) фудбала екипа “САНТОС”

Послератна генерација Бежанинаца: В. Стаматовић (1946), М. Јовановић (1944), Б. Батос (1943)
К. Белановић (1944), С. Рашковић (1950), З. Матијашевић (1945), Л. Стаматовић (1946),
Р. Кокановић (1945)-доселио се у Бежанију 1959. године

Педесетих година прошлог века, на празник рада, игране су чувене утакмице између “сељака” и “синдиката”

Судијска тројка (Јовановић, Орешчанин – главни судија и Стаматовић)

Бежанинци-фудбалери који су играли у клубовима савезног ранга у Југославији

Богдан Малешев
Боја Инђићин
(1920-1987)

Живео је у Вука Караџића 18. Најбољи голгетер Бежаније у време такмичења у Сремској лиги. Висок, робустан, изузетно грађен, играо је изванредно главом и имао је страховит ударац. Био је прави "топчија". Играо је и за земуноско

"Јединство" (три сезоне)

Љубомир
(1922-1989)

Миодраг-Драган
(1923-1944)

Браћа Љубомир и Миодраг-Драган Серафимовић, из једне од најстаријих бежанијских породица, једно време су живели у Скопљу (до избијања Другог светског рата) и тада су играли за скопске прволигашке клубове: ФК "Грађански" и ФК "ССК". По повратку у Бежанију, за време окупације, наступали су за бежанијски фудбалски клуб. Миодраг је погинуо у партизанима. Љубомир је играо и за земуноско "Јединство"

Слободан
Кокотовић
Бели
(1926)

Живео је у Тошином бунару 244. Одликовао се изванредном техником, са великим радијусом кретања, добрим шутом и одличним прегледом игре. Био је прави везни играч, који је својим саиграчима стварао шансе, а знао је често и да постиже голове. Поред Бежаније, играо је у прволигашу "БСК" и у земуноском "Јединству"

Миодраг Стаматовић
Мула
(1937-2008)

Живео је у Бранка Радичевића 9. Миодраг је из породице, која је изнедрила више фудбалера, који су играли у ФК "Бежанија". Био је један од најбољих фудбалера које је Бежанија имала. Играо је у више друголигашких и прволигашких клубова ("Истра"-Пула, "Слобода"-Тузла, "Хајдук"-Сплит), као и у Турској, Француској...

Петар Рашић-Бекра
(1942-1997)

Живео је у Војвођанској 84. Играо у многим друголигашким и прволигашким клубовима. "Челик"-Зеница, "Пролетер"-Зрењанин, "Нови Сад", "Напредак"-Крушевац, као и у Француској ("Троа"), Једини је Бежанинац који је играо у чувеној "Црвеној Звезди" (у време Шекуларца, Боре Костића...)

Јово Грујица
(1942)

Син бежанијског пароха, проте Ђорђа Грујице. Играо је у подмлатку ФК "Бежанија", а затим за прволигаша "Раднички"-Београд, за друголигаше "Срем"-С. Митровица, "Борац"-Чачак, као и у Француској, Турској.... По повратку из иностранства, играо је, једно време, за први тим ФК "Бежанија".

Мирољуб Јовановић
(1943)

Живео је у Лоле Рибара 30. Бранио је у подмлатку ФК "Бежанија", а затим играо за друголигаше "Вождовац" и "Јединство"-Земун, као и за прволигаша "ОФК Београд". Пред крај каријере, бранио је за први тим ФК "Бежанија"

Борислав Батос
(1944)

Живео је у Војвођанској 96. Играо је у подмлатку, а са 16 година наступао за први тим ФК "Бежанија" у финалу првог купа Новог Београда. Затим је играо за друголигашке клубове "Јединство"-Земун, и "Динамо"-Панчево. Играо је и за репрезентацију Војводине

Стеван Ковачевић-Мољач
(1948)

Унук је Мериме Ђурђевић, из Вука Караџића 30. Почео у пионирима ФК "Бежанија", а затим играо за подмладак "Црвене звезде" па за "Галенику", "Пролезер"-Зрењанин, као и у Швајцарској.

Милован Влајић
(1950)

Унук је Мериме Ђурђевић, из Вука Караџића 30. Играо је фудбал у земуноском "Галеници"

Светлан и Жељко Лекић (1955)

Близанци Светлан и Жељко, унци проте Караматијевића, из Вука Караџића 17, и браћа Зорана и Душана Матијашевића, играли су за Ф.К."Рад", ФК "Раднички" и за први тим ФК "Бежанија". Жељко је био голгетер ФК "Бежанија" у сезони 1975-76

Бежанинци - успешни спортисти

Манојло Чолин
(1935)

Ожењен са Живком Нешковић, живели су у Вука Караџића 74. Био је репрезентивац Београда у трчању на 400м, а био је и успешан голман у ФК «Бежанија» и ФК «ИМТ»

Рајко Милић
(1945)

Живео је у Вука Караџића 86. Био је боксер Радничког са Црвеног Крста и репрезентивац Југославије. Освајач је бронзане медаље на Светском првенству у Хавани, Куба 1974. године.

Петар Милосављевић
(1963)

Петар је унук Петра и син Миливоја Милосављевића-Андријића из Војвођанске 27. Био је репрезентивац три државе (Југославије, Србије и Црне горе и Србије) у стрељаштву на летеће мете у дисциплини “олимпијски трап”. Троструки је првак државе и победник више пута у куп такмичењима. Најбољи рејтинг му је био 27. место на светској ранг листи.

Гордана Живковић
(1963)

Гордана, ћерка Ђорђа Кајалића, из Вука Караџића 23, играла је одбојку за ОК “ИМТ” у Првој савезној лиги од 1978. до 1983. године. У ОК “Обилић”, такође члану Прве савезне лиге, играла је од 1983. до 1986. године. И њена сестра Душанка-Дуда је тренирала у ИМТ-у.

Нела Пилић
(1969)

Унука Фрање Пилера и ћерка Петра Пилера. Била изузетно талентована атлетичарка. Њено време на 400 м, за узраст од 13 година, је било боље од светске рекордерке Вере Николић.

Радован Илић-Максимов
(1971-2012)

Из бежанијске породице Илић-Максимови. Прадеда Максим, деда Радован, отац му је Слободан. Играо универзитетску кошарку у Америци. Био је члан прволигаша КК Раднички.

Мирослав Језданов
(1978)

Унук Петра Николића-Пере бандере, из Војвођанске 77. Наш репрезентивац кормилар у четверцу и осмерцу и познати веслач у четверцу. Светски је првак 1995. године у Холандији у четверцу са кормиларом.

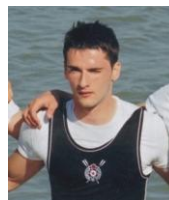
Марјана Ђукић
(1978)

Унука Виде дев. Маринковић из Земунске 13, у Бежанији. Марјана је играла за одбојкашке клубове Раднички, Ц. Звезду, Поштар, као и у Шпанији, Кипру, Француској...

Дејан Умичевић
(1983)

Из бежанијске породице Умичевић из Вука Караџића (шорих). Деда му је био Баба Умичевић, а тата му је Анђелко-Миша. Носилац црног појаса – други дан. Првак света у каратеу у категорији преко 84 килограма постао 2010. године.

Душан Ковачевић
(1987)

Из бежанијске породице Ковачевић-Ћаленски. Деда му је био Паја Ћаленски, а тата му је Бане Ћаленски. Троструки државни првак у веслању (четварац и двојац). Репрезентивац Србије и Црне Горе. Финалиста светског првенства у Немачкој 2005. године.

Игор Перзић
(1989)

Унук Цвеје Гвозденца и Вуке Клићанске, из В. Караџића 13. Репрезентивац Србије у веслању за јуниоре. Учесник светског и европског првенства.

Урош Стојчов
(1995)

Праунук Гаје Небригића и унук Ђорђа Небригића. Репрезентивац је Србије у каратеу, а 2007. године био је првак света у својој категорији (јуниора).

Никола Радовановић-Калка
(1996)

Унук Бранислава и син Горана Радовановића из Војвођанске 80. Ватерполо почео да тренира у Партизану, а затим прешао у ВК «Земун», где и данас игра у сениорском тиму. Освајач је многих медаља (златних и сребрних) на међународним турнирима.

Стеван Кајалић (1941-1972)

Био је изузетно лепо грађен и спортски настројен. Нарочито се истицао у пливању и био је први Бежанинац, који је успешно пливао маратон.

Рођен је у Бежанији и потиче из познате старе бежанијске породице Кајалић.

По занимању је био наставник.

Нажалост, трагична саобраћајна несрећа прекинула је један млади живот и спортску каријеру.

